

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI

d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

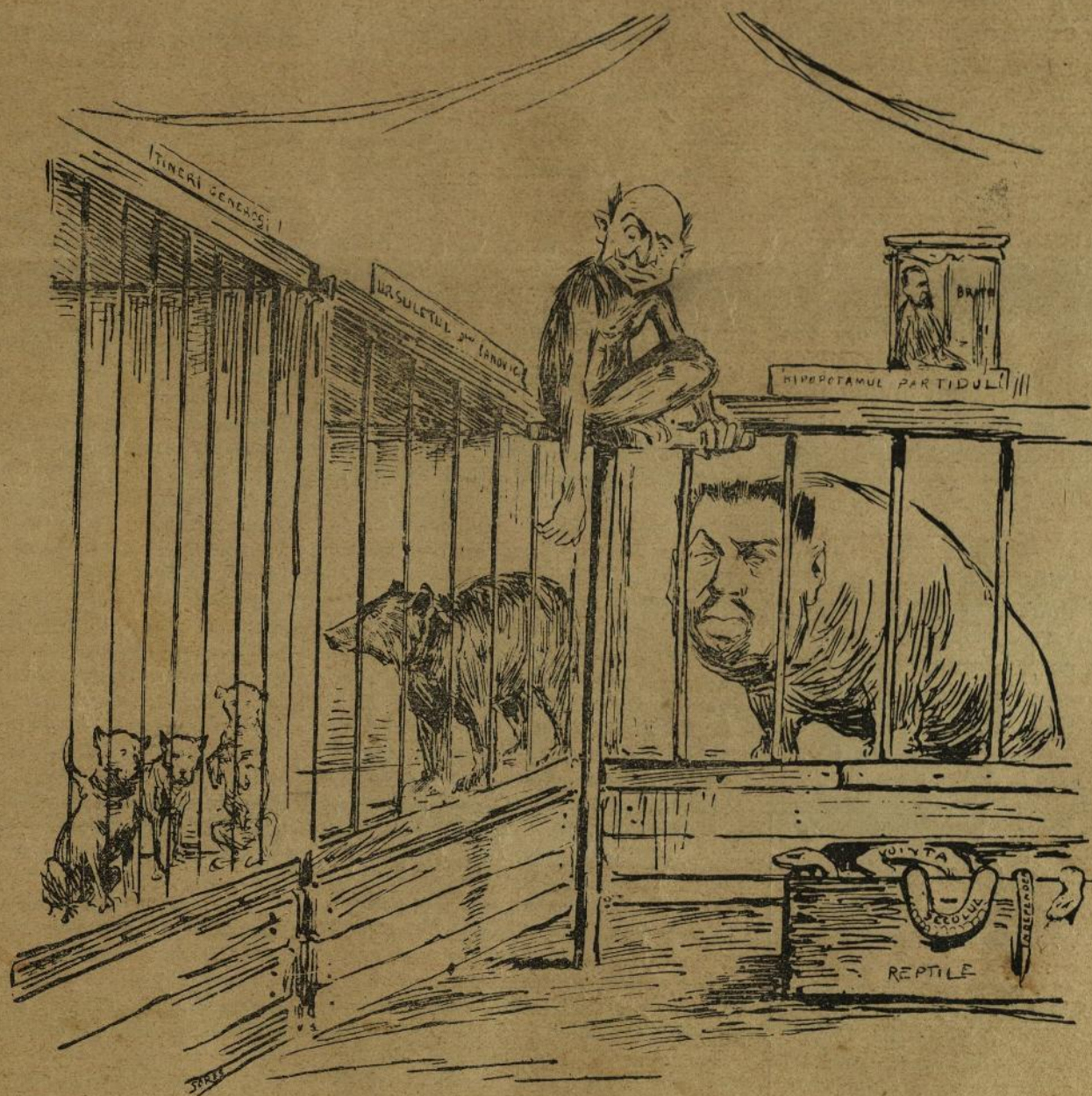
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Lei

pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

MENAGERIA POLITICĂ LA MOȘI

Poftiți doamnelor și domnilor! Veniți să vedeți un maimuțoiu, un hipopotam, ursulețul de la «Voința», reptilele guvernului, tinerimea generoasă compusă din cățelandri dresați să facă «sluji», precum și pe nenea Iancu Brătescu într'un borcan conservat în spirt! Poftiți doamnelor și domnilor!...

BĂLĂCEALA ZIARULUI „LA ROUMANIE“

D. *Tarascon* a arătat într'un articol, publicat în *Epoca* zilele trecute, că revista parisiană *La Renaissance Latine*, pe lângă un articol de vaxologie al studentului Vaxide, cuprinde și o glumă de foarte mahalagesc gust la adresa Prințului Ferdinand.

Anume, un colaborator iscălit cu cincisecuri își ia permisiunea să observe că Prințesa Maria se ocupă cu mînatul celor patru cai ai trăsurrei sale, pe cînd Prințul vinează, vinează mereu, prea vinează în Moldova.

Necuviința este evidentă. Dacă galantul bărbat care, pitulat în dosul paravanului celor cinciseci, ar fi ieșit la lumina zilei și-ar fi spus în față spre exemplu unui Popescu oare care ceva analog; dacă i-ar fi spus bună-oară:

— Domnule Popescu, nevasta dumitale e foarte frumoasă. Nu găsești că este periculos, să îți petreci toate nopțile la Club cum faci d-ta?

Dacă, zic, ar fi spus asemenea cuvinte unui Popescu oare-care, îl asigur pe d. X. X. X. X. X. că și-ar fi găsit beleaua cu domnu Popescu.

Ceea ce bunacuviința elementară nu îngăduie să faci unui simplu muritor de rînd, oare să fie iertat să faci unui principe care mîine va fi regele țării tale?

Eu zic că nu.

Confratele *La Roumanie*, însă, e de părerea contrarie.

La Roumanie, cavalește, se solidarizează, fără vorba multă, cu acea necuviința pe care, cu un eufemism adorabil, o numește «*inocentă aluzie la adresa unui prinț*».

Lumea, care știe să citească, a văzut cît de *inocentă* (?) era aluzia la adresa nu a unui prinț oare-care cum — *élégament qu'oiqu'en prose* — spune *La Roumanie*, ci la adresa Prințului moștenitor al tronului Romîniei, ceea ce mi se pare că e ceva mai mult.

Culmea e că *La Roumanie*, sub pseudonimul *Eva*, acuză pe *Tarascon* că relevînd necuviința din *La Renaissance Latine*, atacă latinitatea?! Săraca latinitate, s'ar fi dus pe copcă dacă nu ar fi luat-o sub protecție simpaticul meu amic de gîntă latină Kirios Papamihalopulos!

La injurăturile de cruci și Dumnezei ce *La Roumanie* aruncă lui *Tarascon*, nu răspund; ce să mai răspunzi la niște «inocente aluzii».

Tarascon, căruia *La Roumanie* catadicsește să-i recunoască talent de calamburist, mă însărcinează să spun că nu crede convenabil ca să mă bălăcesc (iar un calambur, incorigibil!) în apele nu tocmai curate în care se scaldă ediția franțuzească a ziarelor *Dorobanțul* și *Patriotul*.

Deci, *La Roumanie* poate să se bălăcească singură; și precum veritabila *Eva* a mîncat din pomul oprit, liberă e și *Eva* de la gazeta franțuzească să mînce înaintea toate lucrurile oprite care-i va place.

Kiriac Napadarjan.

UN GAZETAR VIZITIŪ

O telegramă a ziarului *Universul* spune că un ziarist italian, pentru a putea să aziste la duelul dintre ministrul Prinetti și deputatul Franchetti, a avut originala idee să se deghizeze în vizitiu și să se urce pe capra trăsurrei lui Franchetti.

Noi putem adăoga că falsul vizitiu a fost recunoscut că e gazetar, fiindcă injura măi abitur ca un vizitiu pe cînd mina caii.

REPUBLICANISM

... Intr'o țară cu instituții monarchice și în politica căreia femeile jucău un rol însemnat, însemnat chiar și pe frunțile respectivilor soți, — ideea republicană, după ce procopsise pe diverși bărbați, ajunse numai apanajul femeilor.

Numărul republicanelor era într'o respectabilă proporție și ele se arătau pretutindeni. Aceste emancipate nu îmbrășaseră — ce minune! — feminismul modern. Dinsele nu pretindeau de fel să ia locul bărbaților; primeau cu mulțumire ce tot ei să fie de-asupra — pe scara socială. Activitatea lor republicană nu era într'unimic jenată prin aceasta, — poate era tot ca măi din contră. În ce privește practic marilor principii, lucrurile steteau așa: *libertatea* în sensul cel măi larg — adeseori li se imputa că sunt prea *libere* chiar egalitatea însă nu o admiteau de cît dacă era vorba să se dea numele acesta, în onoarea (?) lor, vr'unei strade...

O femeie nici-odată nu poate primi să fie egală cu o alta!

Cum și ce fel însă acțiunea republicană prindea un curios teren. Cronicarii vremii afirmau că femeii din cea măi bună societate, din aristocrația numelui său a avereii, deveniseră republicane, bine-înțeles nu pe față, însă ce n'ar fi putut spune tainicele buduaruri și parfumatele alcovuri!

Ast-fel trebuia să se ia măsuri și republicanele declarate începură să fie persecutate — de formă.

Prea devenea republica sanctuarul familiei, — și bărbatul, nu el era președintele!

Semnămul persecuțiunii fu dat cu prilejul unei serbări dată în parcul unuia dintre castelele familiei regale. Era o serbare dată în scop filantropic și la care putea să vie toată lumea. Republicanele fură însă oprite. Nu mergea! Republicanii la o serbare regală!

Ast-fel se luară măsurile cele măi strașnice. Polițiștii încercați fură așezați la o distanță potrivită de castel și toate trăsurrele care duceau pe republicanele a căror... politică deschisă și largă — foarte deschisă chiar — le făcuseră în de ajuns de cunoscute ca atare, erau oprite.

Oamenii poliției aduceau politicoșii la cunoștința gentilelor anti-monarchiste că marele maestru de ceremonie al Curței, ordonase, fără multă ceremonie, ca nici un picior de republicană să nu se vază — căci de obicei se vedeau atit de bine aceste picioare — la serbare.

Protestări, rugăciuni, amenințări, toate fură n zadar: *dura rex sed rex!*

În timpul acesta trăsuri de casă continuau să ducă la o serbare doamne și domnișoare din societate, frumoase și elegante, și parcul era din ce în ce măi animat și împodobit cu farmec și splendoare.

Cine ar fi cutezat să scruteze... principiile politice ale nobilelor vinzătoare de obiecte, flori, etc., de la serbarea domnească!

Cînd iată că spre seară, cînd poliția se retrăsese de la postul de pază și luase loc la intrarea parcului, o trăsură trasă de doi cai focari se oprește brusc și două din cele măi înverșunate republicane vrură să coboare pentru a intra în grădină.

Copoi însă nu erau acolo? Imediat se rezeziră la trăsura și puseră în vedere dispoziția luată.

Parlamentările atraseră însă atențiunea unei doamne din cea măi înaltă societate și soția celui măi de frunte sfetnic din acea vreme al Coroanei. Și cînd republicanele ofensate plecaseră:

— Ce-e e d-lor? întrebă puternica d-nă, care stetea la ghișeu de bilete.

Iar după ce cerberii administrativi, în mod discret și rezervat, îi aduseră la cunoștința ordinul, — doamna, reputată ca femeie inteligentă și spirituală, exclamă:

— Dar atunci curățiți jumătate grădina! Oare mult din persoanele care vind sunt ele măi puțin republicane?

...Cronicele nu spun ce au răspuns cei ce erau de față, sau dacă au răspuns ceva, însă republicanismul «mondain» primi una din cele măi formale confirmări...

Ce bine că suntem departe noi de asemenea «principii» nesănătoase...

Ac.

— Dă-mi de cinci-zeci de bani cașcaval.
— Aici e farmacie, drăguță, du-te la băcănie.
— Apoi tăticu zicea odată că «băcanii ăștia au ajuns niște spițeri teribili!»

UNDE SE POATE GASI D. BAICOIANU

Un abonat ne roagă să ne interesăm la ce oră poate găsi pe d. Al. Băicoianu la Creditul Urban, căci l'a așteptat o lună, avînd o afacere urgentă, și n'a dat nici odată cu ochii de misteriosul director general al acestei instituții.

Ne-am informat și acum putem da abonatului nostru următorul sfat:

Să se aboneze muscalul care mină mai repede dintre toți muscalii și să urmărească timp de încă o lună pe d. Al. Băicoianu după indicațiunile de mai la vale:

D. Al. Băicoianu se duce întiiu la Creditul Urban unde este director general, apoi trece pe la Banca Națională unde este censor, după aceea se abate pe la Banca Agricolă la care-i membru în consiliul de administrație, pe urmă se oprește cîte-va momente la societatea de asigurare Dacia România din al cărei consiliu de administrație face parte; fiind membru și în consiliul de administrație al Băncii Generale poposește o clipă și la această instituție, pentru a pleca însă imediat la Banca de scont unde e tot membru în consiliul de administrație; aceasta însă bine înțeles nu'l face să neglijeze Camera de comerț belgiană al cărei președinte este, nici moșiile d-sale căci e unul din cunoscuții noștri mari proprietari.

— Dar bine, o să întrebe un cititor naiv, cînd doarme omul ăsta cu atîtea ocupațiuni pe cap, că doar nu e Bosco scamatorul care, în aceeași secundă, a fost văzut eșind prin două-spre-zece bariere ale orașului Petersburg?

Răspundem cititorului naiv:

— D. Al. Băicoianu, după ce dă o raită prin toate localurile de perdițiune ce înșirăm, se oprește la Senat, căci uitărăm să spunem că e și senator.

Faptul că d. Al. Băicoianu cîștigă ca

la vre-o 120.000 de lei pe an, sub formă de lefuri, diurne și tantieme, n'are nici-o importanță; găsim chiar că e prea modest răsplătit un om care dovedește o memorie așa de extraordinară ținînd minte de unde are de încasat țifra de mai sus.

Ceea-ce este interesant să se știe este împrejurarea picantă că d. Al. Băicoianu este, adică a fost, primul socialist român. D-sa este cel d'întiiu care a adus de la Paris așa poreclita «plantă exotică».

Poleiala de pe aripile junelui flutur de odinioară s'a șters și s'a transformat în poli de aur.

Primul socialist român a devenit primul burghez român. O Karl Marx, o Pițurcă! ce ziceți voi?

Coco

FONDUL MILELOR

— Reminișcență —

(Scena se petrece la ministerul de instrucție. D. Ghiță Adamescu, secretarul general, mîncă cireși la biuroū).

Ușierul. — Domnule secretar, o femeie dorește să vă vorbească.

D. Ghiță Adamescu. — E nostimă?

Ușierul. E o babă, domnule secretar.

D. Adamescu. Fie... zii să intre.

Baba. Venisem să te rog, domnule secretar...

D. Adamescu. O catedră? Regret, nu e nici o vacanță!

Baba. Nu am venit pentru aia, flăcău maichi, vai de păcatele mele: Da' uite sunt bătrînă și bolnavă, n'am pe nimeni ca să mă supție, și-așa întrebînd p'ân vecinî mi-a spusă să vii cu jalba asta ca să'mi dați și mie cevașilea, s'o mai duc de azi pe mine, pină s'o îndura Dumnezeu să 'nchiz ochii.

D. Adamescu. A! ai venit să ceri din fondul milelor?

Baba. Păi așa i-o fi zicînd...

D. Adamescu. Greu, e criză, trebuie să facem economii... Ai vre-o carte de vizită de la vre'un deputat?

Baba. N'am, mustăcioara Babi.

D. Adamescu. Foarte greu... Bărbatul dumitale în ce colegii e alegător?

Baba. N'am bărbat, să'fi dea Dumnezeu sănătate, sunt văduvă, că dac'ar trăi răposatul dumnealui n'aș veni să cer de pomană.

D. Adamescu. Atunci, imposibil. In ce calitate să-ți dăm noui ajutoare?

Baba. Indură-te, domnule secretar, d'o biată bătrînă de opt-zeci de ani...

D. Adamescu. Bine, bine, eu vreaș să te ajut cu ceva, dar în ce calitate? Trebuie să găsească o formulă... (Stînd cinci minute pe gînduri) A, am găsit?... Ai părinți?

Baba. Cum să am, vai de mine! Au muritără amindouă d'acum șaizeci de ani!

D. Adamescu. Bravo, care va să zică ești orfană! In regulamentul fondului milelor sunt prevăzute și orfanele... Iți

acord cinci lei; mai mult nu se poate, d. Sturdza a spus să facem economii...

Baba. Și ăia sunt bunî la sărăcia mea; bogdaproste, domnule secretar.

D. Adamescu. Bine. Acum poți să pleci.

Baba. Dar banii?

D. Adamescu. Banii, peste o lună! Ce dumneata crezi că-i lucru ușor să rezolvi o cerere la minister? Trebuie să mă consult cu d. ministru, apoi să dau ordin la biuroul contabilităței să facă mandatul, pe urmă...

Baba. Ce trebuie să mă fac atunci, frumosu mami?

D. Adamescu. Lăsa-ți adresa aici și peste o lună primești banii.

Baba. Eu stau în strada Popa Chițu No. 750 bis. (Ese, făcînd plecăciuni).

II

Peste o lună.

Ușierul. Domnule secretar am fost în strada Popa Chițu No. 750 bis ca să duc cei cinci lei.

D. Adamescu. I-ai dat babi?

Ușierul. Nu era nici-o babă acolo.

D. Adamescu. N'ai întrebăt prin vecinî?

Ușierul. Am întrebăt, da' nu știa nimeni, ziceau că li se pare că baba a murit acum vr'o trei săptămîni.

D. Adamescu. Hm! Care va să zică a dat ministerului o adresă falsă, expunînd un om de serviciu să facă un drum de geaba și punînd pe lucru ațiția funcționari cu rezolvarea petiției ei!... Cazul ăsta am să'l raportez d-lui ministru, trebuie luate măsuri...

III

(In cabinetul ministrului).

D. Haret. (După ce a ascultat pe d. Adamescu). Ai dreptate, trebuie luate măsuri contra acelor cari, solicitînd ajutoare din fondul milelor, induc ministerul în eroare prin adrese false... Ai găsit vr'o soluție?

D. Adamescu. N'am găsit.

D. Haret. Ia gîndește-te puțin.

D. Adamescu. Dacă d-voastră, doriți, o să mă gîndesc. Mă duc în cabinetul meu să mă gîndesc.

D. Haret. Cînd vei isprăvi, să vii să'mi comunici ce-ai găsit.

(...Peste un sfert de oră)

D. Adamescu (intrînd radios la ministru) Am găsit, d-le ministru!

D. Haret. Spune.

D. Adamescu. Să modificăm regulamentul fondului milelor în sensul ca toate persoanele cari vor cere ajutoare de la cinci lei în sus să depună o cauțiune de 300 de lei la minister. Cu modul acesta nimeni nu va mai induce în eroare ministerul dînd adrese false.

D. Haret (stringîndu-i mina) Bravo Adamescule, ești băiat deștept...

D. Adamescu (cu modestie) Exagerați, domnule ministru...

Coco.

— Vezi dragă ce bine mă prinde rochia asta nouă ?

— Da, dar pe mine nu mă prinde eroito-reasa a doua oară !

LA MOȘI

'Mnealui vrind să-i fac'o surpriză,
A cumpărat un șoricel ;
'Mneaei, ca damă, se'nspăimintă
Și dă un țipăt subțirel.

Îaū turtă dulce cu migdale,
Beaū zăpăceaiă la «Butoi» ;
La panarama cu cadouri,
Turtiți, la braț într'amindoi.

Să'i vezi apoi la Eliade,...
Ce mititei, ce puī la băț ;
Pe iarba fragedă și mare,
Cît vezi cu ochii, e-un ospăț !

Se 'ntorc. În moși cîntă turcoaiice.
'Mnealui al naibi, chirchilit,
Cunoscînd una, strigă tare :
«Uite Rebeca, s'a turcit» !...

Chic.

CUM SE FACE RECENSĂMINTUL ...

— Să intrăm la coana Zinca, d-lor, — zic eu, colegilor mei, membri în comisia de recensămînt...

— Asta-i mahalaua d-tale, credeam că o-cunoști bine, prin urmare aici d-tale ai cuvîntul, îmi răspunseră colegii.

Batem la ușă. Cine-i ? se aude o voce răgușită.

— Noi ! ? ! !

— Pe cine căutați ?

— Pe toată lumea ! !

— ? ! ?

— Facem, recensămîntul poporului cu-coniță.

— A, numărătorea, poftiți... stați jos... dar cam de dimineață ați venit... scuzați...

Marghioală, dă oala afară... și adu cite-o o dulceată... poftim...

— Mersi... Mersi... coană Zinco, dar fii bună și răspunde domnului, zisei eu.

— Cum vă numiți ? fu întrebata coana Zinca.

— Zinca Teodorescu.

— Ce vîrstă aveți ?

— Și asta trebue ? ! Cît credeți d-stră ?

— 70—80 ?

— Mă insultă domnule, n'am nici 35.

— Bărbat aveți ?... capul familiei...

— Ei asta îmi mai lupsea, n'am !

Cel ce făcuse întrebările scrise mormăind : — femeie... fără cap... de familie... stabilă...

— Ce meserie aveți ?

— Ce iar mă insultă, donle, drept cine mă ieți ? Eu sunt menageră, donle, zise înțepată, coana Zinca.

— Alte rude aveți ? Aici în casă, mai locuște cine-va ?

— Da, Vasilică.

— Cine-i onorabilul ?

— Bărbatul meu, adică nu, trăese cu dînsul numai așa... știți matală...

— Are rude ?

— Da, stă aici și cinci surori ale lui, bune fete mititecele ; una, Anița, de 42 de ani, are și un fiu de vre-o 32 și mai bine, urit, rău și trăește, pardon, cu o stricată... nu știu unde...

— Cum conia. măsă de 42 și fiu-său de 32 de ani ? Ce era ea de 10 ani cînd l'a făcut ?...

— Ei și ! Ce, eu am văzut cînd l'a făcut ? Pune-i și d-ta cît vrei, 50 — ea să nu mai avem vorbă.

— Vrea să zică, coana Anița nu-i domnișoară... Ce treabă face ?

— Și ea și surorile ei sunt menagere...

Colegul ce întrebuse, după ce mintui de scris numele tuturor surorilor, între care erau și două domnișoare, de cite 45 de ani fie-care (gemene săracele), adaugă la fie-care: menageră, menageră, manageră... curată menagerie...

— Cine mai locuște pe aici ?

— Socrul meu... are 60 de ani, e pensionar, a fost mamoș... militar... înțelegeți d-stră, lucra la grajdurile regimentului 6 de roșiori ; îi, ce mai frumuseți de epe erau aici, și bine ce îngrijea socru-meu de prăsilă — era doar vestit mamos militar și chiar pe mine m'a moșit cînd am născut pe Nicu. D-zeu să-l erte, bietul... Ei, donle, dacă trăia era să ajungă de sigur ministru în cameră, se vedea el de mititel, după orăcîit chiar, ce poamă era să fie...

— Și de mult și-a murit ?

— E mult de atunci... a murit cînd era de-o săptămîină !

* * *

La Leibul circiumarul a fost mai tragic. S'a încercat bietul — și a reușit — să ne convingă că n'a făcut nimănu nimic, că a plătit biru chiar pe un trimestru înainte, că nu-i vinovat de loc și că prin urmare n'avem de ce să-l înscriem nici pe el nici pe balabusta lui.

Însă aici, lucrurile au fost mai degrabă ca ori unde isprăvite.

* * *

La madam Paveles — o virgină solitară, dar bogată.

— Copii aveți ?

— Da pe Zizi, pe Luță și pe Florica.

— Ce treabă fac ?

— Treabă mare și... or... stați domnilor, ăștia nu fac nici o treabă, sunt copii mei, și ne arată infuriată două căței și o pisică !

* * *

La familia Niculescu.

— Cucoana e acasă ?

— Domnul mi-a zis să vă spui că nu-i acasă ?

— Cum și-a spus ?

— Da, boerii sunt bolnavi și după amiază au botezul copilului... veniți mîine dimineață pe la 10 ori după amiază între 3 jumătate și patru ore.

Și ne trînti poarta 'n nas, pe cînd eu mă gîndeam, cum Niculescu, însurat de șase luni își botează copilul...

* * *

— Cine șeade aici ?... Avem o afacere gravă !

— Boeru nu-i acasă, e la București — dacă vi-i degrabă duceți-vă și-l căutați !

— ? ! ?

— Său, dacă nu, mai lăsați, așteptați-l că are să vină peste două săptămîni !

— Ce tot vorbești... ia ascultă, noi vrem să știm, cum îl chiamă pe boerul tău, cîți ani are, cînd mai stă pe aicea, — suntem de la guvern, facem numertura poporului !

— Bine, dacă vrei, să vă spun eu, dar veniți, cu mine la... bucătărie...

Ș. a. m. d.

Burbea Delagalați

SEFATURI

Nu vă credeți în circiumarul care zice că are un vin *fin* ; căci asta însemnează că el i-a fost *naș*, adică l'a botezat.

* * *

Nu vă asigurați la ori-ce societate, căci primiți adese-ori numai asigurarea considerațiunii membrilor din comitet.

Casto.

NIRVANA

Doi studenți proaspeți de la Filosofie eșeau de la cursul de deschidere a profesorului-filosof cutare.

Unul zice :

— Măi, oare ce-o fi aceia Nirvana ?

— Ce lucru ? zise mirat celălalt.

— Nirvana, bre, n'ai auzit, tot îi dădea cutare cu Nirvana.

— A... Nirvana ? ! Și nu știți ce înșamnă ?

— Nu.

— Ei, halal, Nirvana e o stație de drum de fier în India, monșer !

Sica.

DEFILAREA ARMATEI BULGĂREȘTI

POL ȘI MAGNET

— Ecouri de la serbarea din grădina Ateneului —

A M-Ile Michette.

«Un franc biletul!...» și copila
Ce-avea bilete de vânzare
Mi-a 'ntins și mie o fișică,
Timidă, neincrezătoare.

Aveam un singur «pol» în pungă
Și-a trebuit, vai! să-l distrug
Pe-altarul Zeei Filantropie
Ca să nu zic, mai bine, rug...

O! zină, care nemiloasă
Șfârmași sârmanul meu avut
C'un singur zimbet, c'o ochiadă,
C'un tresărit discret, tăcut.

Desigur ai puteri divine
Să procedezi așa șiret:
Căci numai tu fuseși în stare
Pentru-al meu pol să îi magnet!...

C. Br.

FUIT „MOFTUL ROMÎN”

Gazeta umoristică *Moftul Român* și-a primit lovitura de grație.

Urmind legea fatală a evoluției, cu o singură întrerupere, gazeta aceasta a atins culmea succesului posibilă revistelor în țara noastră, în intervalul Aprilie-Iunie 1901 când tirajul ajunsese aproape la opt mii. Pentru o gazetă umoristică de 20 bani tirajul de opt mii este un ideal puțin realizabil.

Cererile din provincie curgeau droaie, ediția se epuiza, colecțiile erau asfaltate, iar Maestrul se scărpinga în barbă cu satisfacție și, par'că 'l vâd, uitându-se lung prin ochelari și strigând:

— Merge bine băeți!... să vedeți ce-o să fac eu din gazeta asta!

Iată marele secret al succesului: Se ocupa serios Maestrul Carageale.

Sus la tipografia «Eminescu» era o cameră mai goală cu o singură masă de brad albă, trasă lângă o sofa în formă de pat, un scaun de pae spart și schiop era lângă masă, iar într'un colț complectă mobilierul un fel de polițe pline cu editură-

maculatură a tipografiei: *Journal de bord* al d-lui Jean Bart; *Pardon* al fraților Bacalbașa; piese de teatru stau în maldăr rămase nevindute, așteptând sosirea ovreului ca să le dea pe cite 10 bani de la două lei.

La această masă, în fie-care Joi și Vineri, pină la 4 ore cînd eșea *Moftul* muncea singur din greu un om în papuci și în jiletă deschiată. Ședea pe sofa turcească și citea, scria, adăoga, tăia la manuscrise și din cînd în cînd obosit se lungea pe sofa ca să fumeze o țigare sau să glumească cu cine venea să 'l vadă. Cînd nu 'l găsea aci, era în tipografie unde spăla capul ca o soacră lucrătorilor. Muncea mult Maestrul în aste două zile ale săptămînei, avea tragere de inimă pentru gazeta lui, unită cu un interes deosebit, căci îi renta binisor.

Abia căzuseră, conservatorii, de două luni de la putere.

Carageale fusese registrator, mi se pare, la regie și avusese patru sute de lei pe lună.

În rîndurile liberalilor e mare secetă de intelectuali. Grosul partidului fiind burghezime incultă, nu prea pricepeau ei rostul lui Carageale la regie și... *P'au suprimat*, fără să hănuiască ce mare serviciu îi fac.

Maestrul și-a destinat imediat toată activitatea *Moftului Român*, care producea și-i da și liniștea sufletească atît de necesară unui artist.

Toate le făcea el: era secretar, redactor, scriitor, tipograf, paginator, corector și director. Toate treceau pe subț ochii lui, de aceea ziarul eșă îngrijit, fără greșală de tipar, artistic tipărit și pus în pagină ca să 'fi mulțumească ochii.

Colaborați: Carageale, dr. Urechia, Ranetti, Teleor, și o mulțime de pene distinse și de colaboratori anonimi, dar de talent, din Capitală și din provincie.

Era fatal însă, ca după o evoluție așa de strălucită, să vină o perioadă de acalmie și apoi o funestă degradingoladă!

Vine vacanța. Carageale pleacă la Sinaia și nu mai trimete două luni nimic; doctorul Urechia nu mai dă semn de viață;

Ranetti mai trimete cite-ceva de la Brașov; dar prin Septembrie scoate «Zeflemeaua» un concurent puternic.

Se întoarse Carageale de la Sinaia, îi atragem atenția să se ocupe și dînsul căci gazeta moare. Ne promite, dar rămîne într'o complectă indiferență, fiind ocupat de contractul cu Azuga...

... Il părăsim și noi și *Moftul Român* moare, dar moare curat, cu amintirea scumpă încă cititorilor, moare neprihănit, gata să învieze imediat la scînteia talentului.

Acum trei săptămîni, scriitorul Teleor cere și Carageale îi transmite proprietatea firmei *Moftul Român*, cu condiție să urmeze tradiția, dacă 'l va scoate, adică să 'l păstreze tot demn și cinstit ca și altă dată, fără personalități ofensătoare și fără reclamă.

D. Teleor asociază, ca simplu administrator, pe un cămn Constantinescu, care fusese proprietarul oribilei reviste *Biciul*. Asocierea aceasta, deși nu 'mî inspira încredere — căci știam deviza d-lui Constantinescu: «reclama e sufletul comerțului» și în literatură comerț nu se face — dar, de încercare, am colaborat la primele două numere.

Deja un mic șantaj se făcuse. Pe afișele unde se anunța Sumarul numărului 1, se citea: *O idee bună* de dr. Urechia; *O cugetare* de Carageale. Credeați că de cine știe ce articole e vorba, cînd colo erau cite o ineptie de un rînd atribuite acestor doi scriitori.

Afară de asta, personalitățile abundau de indignau lumea. Corespondențe cu injurături de prin provincie; în fine *Biciul* reeditat.

Asociații, a doua zi, și au eșit din clauzele contractului. D. Teleor publica schițe vechi, iar d. Constantinescu se amestică și în redacție, contra învoelei.

Ca formă, revista se prezintă oribil. Literă veche și roasă, paginație defectuoasă, tipar neingrijit și plin de greșeli în cit ceii păcăliți la No. 1 își luaș seama la No. 2.

Pentru numărul 3, vîzînd cu cine am aface, nu am mai dat nimic. Teleor, nefiind plătit, s'a retras, contractul deci s'a reziliat de drept și proprietatea gazetei revenea d-lui Teleor. Acest lucru l-a priceput d. Constantinescu și și-a luat măsurile: a suprimat cuvîntul al doilea din firmă și a rămas simplu *Moftul*, substantiv care caracterizează de minune valoarea actuală a revistei.

Nu știu încă dacă proprietarul *Moftului Român* se va adresa justiției, știu însă că firma aceasta s'a pierdut pentru vecinicie.

Sic transit...

George Cair.

MAESTRUL DECADENT

Discipolilor el pretinde
Să aibă calități enorme:
Nici fond nici formă nu le cere,
Ci la plural: fonduri și forme.

Macabronsky.

FORMĂ ȘI FOND

Toți bărbații la femei
Numai forme-ați căutat,
Iar femeile, de-apururi,
Numai fonduri la bărbați.

S. S. Rigop.

CRONICA SPORTIVĂ

„Zeflemeaua“ la Hypodrom

De sigur numeroșii noștri cititori vor fi observat că *Zeflemeaua*, eșind și de astă dată din nota comună, s'a ferit ca de foc să dea vr'odată prognosticurile ei asupra curselor. Motivul a fost următorul: cum toate ziarele noastre fie cotidiene, hebdomadare, periodice sau intermitente, fără deosebire de gen sau culoare politică, indică regulat cu o siguranță matematică lista învingătorilor de-a doua zi, cititorul inteligent, și *Zeflemeaua* n'are de cit de aceștia, care doria să câștige, nu avea de cit să parieze pe aceia cari... nu fuseseră desemnați de nici o gazetă, presupunând, bine înțeles cazul foarte frequent cind din 5 sau 6 alergători din fie care cursă gazetele nu i-ar fi indicat pe toți ca învingători! Cu modul acesta pariul era sigur și procedeul era așa de lesnicios pentru ori cine, in cit cronicarul sportiv al *Zeflemelei* a crezut că se poate dispensa de a face pe grozavul.

Acum însă, cind alergările de primăvară am putea zice că au ajuns in fine la potou, nu ne rămâne, aruncind o privire sintetică asupra rezultatelor obținute, de cit să felicităm in mod călduros Societatea noastră pentru incurajarea rasei cailor. De și suntem departe de a tăgădui că frumoșilor bucefali de pe turf le poți număra coastele d'o poștă cale, și că, bătaia pe care o mănincă in cite-va minute un nobil cal de cursă n'o îndură un cal de saca in toată cariera lui spinoasă, cu toate acestea nu putem de cit inchide ochii și a ne astupa urechile cu multă indulgență asupra acestor mici asperități. Destul că rasa cailor noștri prosperă văzind cu ochii, și că pină astăzi nu s'a găsit, pe cit știm, un singur armăsar, eapă sau jagan din toate țările și de ori ce proveniență, care să fie adresat Comitetului vr'o plingere in privința răului tratament.

Dintre toți caili s'au relevat in mod neindoiș de doi: *Bassarab* și *Sain-Florizel*.

Ne vom ocupa astăzi numai de primul, rămânind ca într'o cronică viitoare să consacram o analiză și celui d'al douilea, dacă, după o mai îndelungă chibzuire, vom socoti că o merită in deajuns.

Superbul armăsar al d-lui G. Bădescu s'a remarcat încă din prima zi de «exhibiție» atit ca un excelent cal de fond cit și de iuteală. Pe 800 m. ca și pe 1600, pe 1600 ca și pe clasicul 2400, pe 2400 și pe 3800, pe 3800 ca și pe maximul 4200, in cursă obișnuită ca și in Handicap, in Garduri ca și in Steeple, *Bas-*

sarab și-a impus aproape toată superioritatea remarcabilă a clasei sale.

Dar in afară de distincțiunea originiei, ceea-ce trebuie să-l ridice și mai mult in ochii futurora este faptul că acest armăsar este un cal eminent românesc, un cal cu simțiminte naționale in puterea cuvintului. De și născut din Sledge și Katiane, prin urmare din niște părinți cu desăvîrșire streini de țara noastră, el însă a știut așa de bine să se identifice cu felul de a fi și de a simți al noiei sale patrii in cit și-a cucerit fără greutate¹⁾ și fără contestare locul de frunte printre armășarii noștri patrioși.

Ar putea însă, părea inexplicabil unora, faptele că acest armăsar n'a obținut in șapte zile de alergări nici un premiu, unul singur, de a treia categorie cel puțin, ba, ce e mai mult, a ținut in tot-d'a-una recordul cozei neșind nici o dată penultimul. Echipsat in tot-d'a-una și de toți, el a lăsat mereu altora șansa victoriei.

Dar, *Bassarab* a rămas in umbră fiind că a vroit să rămână ast-fel; conștient și mîndru de marele nume ce poartă și plin de un respect elavios pentru mărirea trecutului, el s'a ținut cu tenacitate să urmeze zisele marelui Eminescu:

...«Rămîneți in umbră sfîntă *Bassarabi* și voi
Musatin».

Și dacă a lăsat să-i treacă mereu înainte toți *Watsch-fire-ii*, toți *Claret-Cup-ii*, toți *Révérence-ii* și alți venetici de felul acestora, este că nu vroia ca tocmai el, nobilul și marinimosul *Bassarab*, să strice străvechea reputație de bună ospitalitate a țării sale pentru un premiu meschin.

Iată pentru ce am crezut de datorita noastră ca de la început să desemnăm in armășarul d-lui G. Bădescu, nu numai un fugar din clasa cea mai superioară, dar mai cu seamă un cal eminent românesc, înzestrat prin naștere cu cele mai distinse calități sufletesti. El face onoare și grajdului și țării sale și dacă simpaticul său proprietar ar avea fericita inspirație să 'l înscrie la Londra in Derby-ul Englez, suntem de mai înainte convinși că nimic nu i-ar putea disputa cel mai celebru premiu al Universului, chiar dacă am presupune că pe turful englez colegii săi locali nu ar avea față de dînsul aceeași condescendență pe care el avut in tot-d'a-una față de colegii lui aștrăini.

Ne-am permite însă a da un sfat d-lui Bădescu, și anume: să nu-și mai imprumute calul. Prin nu știm ce împrejurare d-sa a uitat că «femeia, pușca și calul nu se 'mprumută vecinului», și la ultima alergare de Duminică a călcat peste acest dicton plin de înțelepciune și a îngăduit ca d. Peretz să-i incalcece armășarul. Ei bine, *Bassarab* a fost și astăzi dată la înălțime. A răbdat pe d. Peretz in spinare pină la terminarea cursei, însă cum a trecut de potou l'a trîntit de pămînt,

1) In afară bine-înțeles de greutatea indicată in program.

dar într'un chip așa de dibaci, in cit nobilul gentleman să nu se aleagă cu nici o coastă ruptă, ci numai cu o modestă învățătură de minte.

Acest incident, mic dar foarte caracteristic, a fost viu comentat in toate cercurile, și a fost pentru *Bassarab* o notă decisivă in afirmarea deplin meritatei sale celebrități.

Felicităm călduros pe d. Bădescu și nu mai puțin Societatea pentru incurajarea rasei cailor romini!

Sanderson.

p. conf. Inex.

AVANTAJELE CELEBRITĂȚEI

Domnișoara Mița, in costum de bicicletă, cu pălărioară bătească 'n cap, are o înfașurare aproape masculină:

— Sunt sigură — spunea unei prietene într'o berărie — că jumătate din lumea de aci mă ia drept bărbat.

— Fii liniștită — îi răspunde amica — cea-laltă jumătate știe contrariul.

DUPA AUSTERLITZ-WATERLOO

Bunul meu prieten, excelentul artist Livescu de la Teatrul Național, a pățit una și bună.

Pe vremea asta de «benefisuri» epidemice actoricești s'a dus și el să joace piesa *Napoleon Bonaparte* la Galați.

Probabil, Livescu o fi ntilnit doi-trei gazetari din localitate, și i-a rugat să-i anunțe reprezentatia.

Cind ești baiat galant și oferi unui gazetar o țuică, două, trei și-i mai promiți că după reprezentație îl vei pofti la un banchet sardanapalic, care-i ziaristul cu inima de piatră acra care ar fi 'n stare să 'ți refuze un serviciu atit de modest cerut într'un chip așa de gentil?

Evident, «benefisul» lui Livescu a fost anunțat, ba încă emu! Iată ce-am citit, între altele, într'un iarzgălățean:

«Sarbătoritul artist al Teatrului Național din București, d. Livescu, însoțit de o trupă compusă din cele mai bune elemente ale teatrului bucureștean, va reprezenta Duminică 26 Mai celebra piesă a lui Richard Voos *Napoleon I*, rol in care d. Livescu e considerat ca unul din cei mai mari artiști ai Europei, de oare-ce figura sa e perfect leita chipului rămas legendar al marelui eroi de la Waterloo.

Pe lingă Hirsch și un alt artist francez, al cărui nume ne scapă, d. Livescu e cu mult mai reușit in rolul lui *Napoleon*.

Invităm publicul galațean să și procure bilete din vreme, de oare-ce se prevede un succes monstru».

Cind am citit această notiță, mi-am zis: Ce baiat entusiast confratele meu de la gazeta gălățeană! Dacă inainte de reprezentație e așa, dar după? O să fie un triumf! O să deshame caili de la droșca lui Livescu și o să 'l tragă el pină la otel.

In sfirșit, notița de mai sus era deja un triumf: era Austerlitzul lui Napoleon!

Dar vai, după Austerlitz, fatal a venit Waterloo:

Căci iată ce-am citit a doua zi după reprezentație in acelaș ziar gălățean:

•Mă așteptam la un succes monstru.

Piesa *Napoleon I* în Apus a ținut afișul, zilnic, săptămîni întregi.

Viața leului de la Waterloo, strălucita lui figură, gloria de care s'a înconjurat, reprezentate pe scenă, au asigurat artiștilor succese ca și piesele de mare spectacol: *Ocolul pămîntului în 80 de zile*, *Călătoria Lișetei*, *Mibaîl Strogoff*, etc.

Ne-am mirat aseară că piesa aceasta n'a atras o lume imensă pe de o parte, pe de altă parte ne-am mirat și de neînsemnata impresie lăsață azistenților de către jocul artiștilor, de către însuși piesa.

La drept vorbind, piesa părea a nu fi fost în de-ajuns studiată.

... Să dai omului să bea țuică, să 'i deschizi pofta de mincare, și pe urmă să-î tragi clapa cu banchetul... Bine 'ți-a făcut dragă Napoleon Livescu: Mă doare inima că unul din cei mai mari artiști ai Europei a pățit-o ast-fel, dar învățătura de minte prinde bine.

Kix.

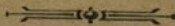
GREȘEALĂ DE TIPAR

În afișele teatrului de varietăți al grădinei Sărindar citesc între altele:

M me Haimey, chanteuse à *dichou*.

Am căutat în toate dicționarele franțuzești, începînd cu cel mai bun și sfîrșind cu cel mai prost; am căutat întîiu în dicționarul doctorului Urechia și am finit prin a consulta pe al d-lui Lazăr Șăineanu; dar cuvîntul *dichou* nu l'am găsit nicăeri. Ne aflăm, deci, probabil, în fața unei greșeli de tipar.

Credem că afișul a vrut să spuie că madame Haimey este o cîntăreață sau *à dix sous* (estîin de tot!), sau *à dessous* (lucru de care nu ne îndoim).

„ZEFLEMEAUA” IN PROVINCIE

Cîmpina

Ghicî ghicitoarea mea.

Constanța

Am întrebat pe doctorul Sichimidys:

— Doctore, trebuie să fi muncit mult la Athena, unde fără îndoială este o mare facultate de medicină.

— «Se cunoste che n'ai vuiazato si nu esti în curent cu filufujia de la Patria. Nu numai de medișina, ma tote artele și stincele au facultaci șeparate. Șunto șapte pentru fie-care branșe, cum nu ecîșta niți la Euvropia. Șunto pește țînți mii de profesori ma șunto s'un milioane de studenci.

Doctori, în șpecial hirurzi, șunto asa de țelebri, creji che nu șinto omeni si șinto Dumnejei. Acolo șa veji operaciî miraculoșe, laboratorii vaște, iștrumente țe te omoro daca esti viu si te fațe vio daca esti morto.

Acolo șo stai si ș'așculți prelegeri si conferince ale șomitacilor eștraordinare. Vorbește de te ne-buneste, parce le curge rahaato de la guricea. Șunto si la București ma în comparacie cu țele de la ceara Greșeașca șunto neste fleculece.

Așculța monșer, proștie la capo doctorilor de la București, o pretinșo la eșameno de libera practica șa știu șe faco un bandaz Ego m'am șuperato si le-am șpușo che la Athena, unde ește țea mai iluștra facultate din univeșro, ește o dișcunșideracia, chiar pentru un doctorașiu mititelo, daca fațe un bandazo. Așta la noi le fațe un șervitoro, nu ește vorba, la noi șervitorii șunto deștepci, știe strategia si filufujia.

Doctorii au un meșteșugo șuperior; deji șunto omeni țelebri, ei face operaciî si nu bandazuri.

Bravoș, o ștrigato întrego corpo medicalo, care o foșto prejinte si imediato o pușo muna la condiglia s'o șerișo la Șervițiu Șanitaro che operaciile la șpitale ș'au imulcito si finca bandazele rapeste un tempo precioș pentru alte afațeri în intereșul stincei si țivilizaciei și puno la greva, țe o foște si ește la ordinea jilei, pana cînd ș'adute la îndeplinire mareacea idee emișă de colega Sichimidys.

Șervițiu șanitaro o gașito ștralușita inuvacia propușă si lo admișo. Grechia deși o promișo ama o facuto diplomacia n'a voito șe eșpedieje șervitoro, șub preteșto che palicari nu parașește niți un data Patria, unde ește viacea patriarhala.

Din cauza așta ș'o nașcuto un conflictio diplomatico, țe ar fi pututo ș'azungă la rașboi; daca n'ar fi intervenito la momento Șalijburi, Delianys, Tricupis che Wijmarcoș.

Am cercetat cu deamănuntul să vād care este adevaratul adevar asupra poveștoril iluștrului doctor Sichimidys și am aflat de la un bun prieten și confident al său că în decurs de vr'o patru ani a studiat cursurile de medicină la domiciliul său din Constanța și din cînd în cînd frecuenta șpitalul comunal din acel oraș, unde se introduse cu autorizaținea medicului, care conducea șpitalul pe acele vremuri, întru cit dovedise că ește student al facultăței de medicină din Athena, la care avușese grija să se înscrie.

Din una din alta, doctorul șpitalului prinsese slabiciune de bietul Sichimidys, care de alt-fel era foarte ascultător, în cit 'l lăsa să'și dea opinia asupra diferitelor boale și p'ici pe colea să facă o practica asupra celor ce citea acasă.

Partea cea mai interesantă ește o farsă, ce le-a jucat-o unul din numeroșii primari ai Constanței, cînd le-a pretinș să facă un consult statuei Ovidiū, ce bănuca el că ștînd prea posomorită 'ți dā ideea că trebuie să sufere de ceva.

Doctorul și elevul său Sichimidys se supuseră fara șovăire și în nemărginita lor cunoștință medicală, s'au apucat să-l descālțe de sandale și pipāindu-ı mereu picioarele, spre marea mirare a Constanțenilor, constatară că deși Ovidiu n'a făcut voiajuri, totuși era serioș bolnav, suferea de..... bātaturi.

În urma acestei miraculoase descoperiri, au fixat o zi și în preșența tuturilor autorităților, a corpului diplomatic și a unei numeroase asistente au doborit pe Ovidiu jos și eminentul doctor, secondat de îndeminaticul său elev Sichimidys, cu cea mai mare seninătate și siguranță prin ajutorul unor aparate șclipitoare, într'adins comandate, au tăiat bātaturile nefericitului Ovidiu.

După săvîșirea acestei eroice operații, ambii, însă mulți susțin că marele merit se cuvine lui Sichimidys, au șchițat planul unei perechi de ghețe: flecsibile, trainice și dîștrugătoare de bātaturi.

Se mai spune că Sichimidys a luat-o la fugă cu capul gol și cu părul vilvoiu ștrigînd cit 'i lua gura «Mare invencie, oreo deșcoperire nu mai șunto bātaturi la pițore».

Aghiuță

I a s i

Interview cu d-l Noak.

Joi dimineața am fost trezit din somn de zgomotul unei fanfare. Șăr din pat și ma uit la calendar pentru a vedea daca e vre-o serbare națională; dar vād că e «Inălțarea Domnului». Ma gindeam de ce ește paradă... Christos a fost împarat și poate i se fac onorurile militare... Dar ridicînd storul, toate s'au șchimbato. Era o școala de băeți, care plecā în eșcursie și se jucuā de-a soldații. Ce fanfaronadă și fanfara asta, imi zic eu; dar tot mi-a adus un bine caci m'a trezit la timp.

Mā imbrac și mā îndrept spre Piața Unirei, unde aveam întîlnire cu d-l Noak, proprietarul fabricei de cîrnați; care fabrică a ars zilele trecute. Ce *porcārie!* mā gindeam — să-ı dea foc fabricei... iată am ajuns în Piața Unirei. d. Noak mā întimpinā cu ceasul în mînă:

— *No*, acuma să vine — zice d. Noak, care vorbește stricat românește — te aștept de un ceas.

— Scuză-mā, d-le Noak, dar pînā acum am avut un interview cu Morfeu... Ei? Pe cine presupui că autor al incendiului?

— Mi se pare că e un lucrā or; dāunā-zi a fost obraznic și m'am făcut foc pe el și l-am bātut; iar dînsul mi-a spus; nu te *aprinde* așā caci o sa'ți fie rău. Și dupā cite-va zile mi-a ars fabrica. Dacă l'ași afla, l'ași face *pastramā*.

— Dar jambonurile le-ați scāpat de foc?

— Da... *deja am bonurile* de la societatea de asigurare — rāspunde d-le Noak, care a confundat întrebarea.

— Așā — zic eu — Ai fost despāgubit? Atunci haț să luām cite-va țuici la bācānie, ca să fiu mai vesel cînd voiu scrie interviewul. Știu cînd am intrat în bācānie, er cînd am plecat... capul pe masā, nu știu, caci eram amețit de atitea interviewe.

Casto

A apărut și se vinde numā în București, cu prețul ridicol de **10 bani**, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

ADRESE DE AVOCAȚI

G. G. Stroescu, Aureliu 24
 N. I. Flămînda, Polonă 1
 V. Grigorescu, Bul. Elisabeta 4
 Amedeu Lăzărescu, Sf. Spiridon 8
 C. Cernescu, str. Tudor-Vladimirescu 1
 Comșa, Dionisie 72
 V. Ștefan, Apolodor 6
 Moscuna, Luterană 27
 Em. Pantazi, Olari 2
 Florescu, Calea Victoriei 232
 Moșoiu, Calea Plevnei 87
 Sipsomo, Dionisie 27
 P. Stroescu, Corbu 9, Isvor
 Stănescu, Armenească 9
 Dobrescu, Mihailu-Vodă 71
 Diamandescu, Sevastopol 3

Ceruleanu, Calea Moșilor 201
 Vladico, Mercur 10
 Dragomirescu, Calea Rahovei, 5
 Mih. Valeriu, Belvedere 3
 Leoveanu, Calea Griviței 135
 Colceag, Calea Plevnei 84
 Theodor Seimeanu, Colței 8
 M. G. Petrescu, Riureanu 2
 Nic. Popovici, str. Tudor-Vladimirescu 15

NICOLAE A. POPOVICI

Doctor în drept, fost magistrat
 ADVOCAT

Str. Tudor Vladimirescu, 15
 BUCURESCI

TEATRU BOULEVARD

(S' LA EFORIEI)

SÎMBĂTĂ 8/21 IUNIE A. C.

— Orele 9 p. m. —

PENTRU
DOBROGEA

Conferință ținută de
 MIRCEA G. PETRESCU

Post-magistrat și Primar al Tulcei,
 AVOCAT

INTRAREA GENERALA 1 LEU

Inceputul la 9 ore scara

MEDALIA DE ARGINT
 CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
 Produselor farmaceutice
 ROMÂNE
 LA EXPOZIȚIA DIN PARIS
 1900

FARMACIA ALTAN

FURNISORUL
 Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
 BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
 PENTRU
OXIGEN
 LABORATOR SPECIAL
 PENTRU
 — ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE
 DE
GLICERINA SOLIDIFICATA
 (singurele aprobate de cons. sanitar superior)

LA MAGASINUL
S. G. ȘERBĂNESCU
 — Calea Victoriei —
 Se găsește în permanență:

Delicioase **ICRE Negre de Taigan**

Cea mai bună **ȘUNCA** de Praga

ROMURI Originale de Brem

UNT-DE-LEMN Virgin de Nisa

VINURI de MASA și de DESSERT

Deposit de **CEAI POPPOFF**

Singurul deposit cu toate mărcile cunoscutele fabricii de **SAMPANIE** cu pretul fabricii.

FAINA
 Moara Andrei Popovici
 Obor, Târgul Moșilor
 — BUCURESCI —

Anunță pe d-nii fabricanții de pâine și comersanții de făină că vinde făina cu prețul de fabrică.

A se adresa sa la administrația morii sa la biuroul din str. Lipscani No. 88, în fața grădinei Sf. Gheorghe.

A apărut: **Din rătăcire**, piesă originală într'un act în versuri de d. Lucian Tuftăneanu-Titu. — Prețul 1 leu.

S'a pus în consumație **VINURI DIN RECOLTA NOUA** S'a pus în consumație

ȘTIRBEY (DRĂGĂȘANI)
 75 BANI BUTELIA

VINURI ALBE și NEGRE din DIFERITE RECOLTE
 Tămioasă, Pelin, Rachiu, Urdă și Cremă de Buftea, Unt, Făină, Mălaiu, Griș, Miere în faguri și liquidă, Pește, etc.

VIZITATI DECI MARELE DEPOU DIN CALEA VICTORIEI

Unde toate mărfurile mai sus enumerate se vind pe **PREȚURI MAI MULT DE CĂT MODESTE** COMPARATIV CU CALITATEA LOR SUPERIOARĂ

Cumpărați de sărbători numai Făina «Știrbey» care se găsește în săculețe de 3-5 Kgr., la toate Magazinele de Coloniale din Capitală și Provincie.

DUPĂ TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”
 LA
BERARIA COOPERATIVA
 — PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.